אש קודש — בהר

וידבר ד' א"מ בהר סיני וכו' ופרש"י מה ענין שמיטה אצל הר סיני וכו' אלא וכו' כלליותי' ופרטותי' ודקדוקי' מסיני וכו', כי בשיר השירים אומרים מקודם ב' פעמים (אני לדודי ו-) דודי לי, ואח"כ אני לדודי ועלי תשוקתו, שעפ"פ הי' צריך מקודם לאמר ועלי תשוקתו תשוקתו לבדה של הקב"ה עלי, ואח"כ ודודי לי, שלא בלבד תשוקתו עלי רק גם ודודי, הוא יתי לי.

אבל כשאיש ישראלי נותן א"ע להקב"ה, אז אף שאינו ראוי עוד שד' כביכול יתן א"ע אליו, ואין הוא יתי משתוקק אליו, מ"מ נותן א"ע אליו בשביל הכריתת ברית עם האבות ועמנו בקבלת התורה. ואם נותן האיש א"ע אחת ושתים אליו יתי ואומר אני לדודי, אז הוא יתי לא לבד שכביכול מתקרב אליו בשביל הכריתת ברית שהוא יתי קשור בו, בחי' ודודי לי רק גם ועלי תשוקתו שגם רוצה ומשתוקק אל איש הישראלי הפרטי הזה, וכן איש הישראלי אף שעוד אין תשוקתו כ"כ ליתן א"ע להקב"ה מ"מ יתן ויחזור ויתן עד שגם תשוקתו תתעורר ליתן א"ע אליו יתי.

והנה כשישראל ח"ו בצרה, ובפרט בצרה כזו שרואים שלא הם בעצמם ולא זולתם יכול להושיעם, רק הוא יתי בעצמו יכול להושיעם, כבר הם נותנים א"ע בלב שלם ובתשוקה אליו יתי, אבל צריכים לקבוע בזכרוננו ובקרבנו את מצבנו האיום בעת הצרה, ואיך אנו משתוקקים עתה בקרבנו לאמור, הלואי שיושיעני ד' ואעבדהו ואתפלל ואעסוק בתורה כ"כ וכו', בי לא בשוטים עסקינן שחושבים הלואי שיושיעני ה' ואעשה מסחרים טובים ואוכל יותר, כי הן הוא יתי צריך להושיע לכל איש ישראל גם בזה, שיעשה מסחרים טובים ויאכל יותר טוב, אבל לא בשביל זה יקוה לישועה, והצרות שד' ענש אותנו לא על זה היו, צריכים להשתוקק לישועה כדי שנוכל לעבדהו עוד יותר מאשר מקודם, וצריכים את מרירותנו וגודל צרותינו עם תשוקתנו אשר אנו משתוקקים לישועה ולעבדהו, לקבוע בקרבנו על כל ימי חיינו וחיי בנינו.

וזה הרמז שעוד במצרים קודם שיצאנו משם נצטוינו לאכול מרור, הגם שמרור יזה שאנו אוכלים הוא ע"ש שמרדו וכו', ואז קודם שיצאו ממצרים לא הוצרכו להזכיר א"ע כיון שעוד היו במצרים, אבל נצטוו עפ"פ לאכול אל קרבם המרירות של אז, כדי שיזכרו תמיד גם לאחר שיגאלו, את המרירות וקבלת עומ"ש שקבלו אז ע"ע.

הן ישנם אנשים שחושבים בקרבם לאמור ומה חטאתי ומה אקבל ע"ע יותר, האם ח"ו איני מניח תפילין, האם ח"ו איני שומר שבת וכו', אבל צריכים לדעת שגם תלוי איך מניחים תפילין, ואיך מתפללים, במה מבלין את השבת, ואיך עוסקים בתורה, כי רואים שגם על הפרטים כפה עליהם הר כגיגית וכו' ואם לא וכו' ואיתא במדרש תנחומא (פ' נח), שעל תורה שבע"פ כפה עליהם, אף שכבר הקדימו נו"נ, מפני שיש בה הרבה דקדוקים, וא"א לומר שעל תורה שבע"פ המפרשת את מצוות תורה שבכתב הכוונה שהוצרך לכפות עליהם ההר כגיגית, כי זהו תורה שבכתב, כי איך זה

נקיים והי' לך לאות על ידכה אם לא יפרשו החכמים בתורה שבע"פ, ואיך אמרו נו"נ בלא הפשט שלהם, אלא על הגזירות והרחקות שהוסיפו החכמים הכוונה שכפה עליהם וכו' ורואים איך ההקפדה על זה, וכן איתא בספה"ק כמדומני במהרש"א ז"ל, שהגם ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, מ"מ מה שהאיש מוסיף ע"ע כגון הרחקות וכדומה יש לו שכר בעוה"ז, וזה שרמזה התורה על פרטיות ודקדוקי התורה מסיני, היינו לזה שכפה עליהם את הר סיני גם על הפרטים, וכשישמרו גם הפרטים אז התורה מבטיחה שש שנים תזרע שדך וכו' שתהיה לך שדה כרם ותעבוד ותשבע לחם וכ"ט כי ע"ז גם בהאי עלמא נותנים שכר.